Gs 15573

5.

Till Carlstads Bruk och Säteri
Att wigseln der undfå,
Bruks-Presten wigde dem ihop
Och önska dem allt godt.

6.

Men når de kom till stranden ner,
Der stod två unge Män:
Ni töfwen qwar en liten stund,
Så kommer Lastbåten.

7.

Brudgummen swarar med friskt mod:
Min kära wackra du,
Jag hafwer färdats öfwer denna Elf,
Långt wärre än det är nu.

8.

Men når de kom åt östra strand,
Då fick de annat se;
Då kom en wåderilning stor,
Och slog den farkost ner.

9.

De sqwalpade i wågorna,
Som Gåsen gör om wår,
Och ropte högt med grämelse,
Men ingen hjelp de få.

10.

En unger Dräng och rasker Junk,
Fick detta öde se,
Han hastade med ifrigt mod,
Att skaffa Farkost dit.

11.

Men når de kom på samma rum,
Der Menniskorna låg,
Då sågs der intet någon till,
Men wågen brusar på. —

12.

En gammal Gumma, som war med,
Omkring 60 år,
Hon kom till landet flytande,
På årorne hon låg.

13.

De blefwo qwar i böljans djup,
Till andra dagens ljus,
Då wi fick skicka bud på hjelp
Att ta de döda upp.

14.

Men innan klockan slagit tu,
Så hade wi sju lik,
Men Bruden, ack den arma Brud,
Hon ligger qwar ännu.

Sånglista af Elfa Grs-Dotter i Karlmofed,
för 1828.

Om ett olyckligt öde med
ett Brud-Par,

Som resa ifrån Swart-Elfwen i
Nora Soken och Bäckefors
By, den 29 Nov. 1828.

Örebro, tryckt hos N. M. Lamb, 1832.

15.

Hon war ej wärd att bära hem,
Den Brude-krans hon bar,
Hon war ej wärd att qwällen se,
Uppå sin heders-dag.

16.

Det blefwe sorg för Gästa-bud,
Och tårar dracks för Win,
Och klagorop och grämelse
Gick hela rymden kring.

17.

En gammal Qwinna bjuden war,
Utöfwer 60 år,
Hon mistade båd' Man och Dräng,
I sorg hon måste gå.

18.

Ett heder jag I unge Män,
Som Brudgummar wiljen bli,
Att Ni tar Gud till Ledesman,
Så går det lyckligt till.

19.

I alla mina unga Mör
Som ogifta nu går,
I bedjen Gud, bewaren Er
För Högfärds-anden swär.

20.

Tre Hjonalag blef förliba åt,
Och Två fick följas åt,
Den Vitonde war en unger Dräng,
Han hade barn också.

21.

Men ett åt mest som gråmer mig,
Om fer wårtöfla barn,
Som ingenbera kan förlå
De mistat Mor och Far.

22.

De hwila alla i en graf,
Til Domedagens liud,
Å Guds hafuner börjar gå,
Och wi Kall inför Gud.

23.

Om någon åt som weta will
Hwem Wilkan hafwer gjort:
Det är en Kwinna som war med
Och buta bråd bord.